

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8000/2025
26.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, са седиштем у Београду, против тужених „Вартекс“ ДД из Вараждина, Република Хрватска, кога заступа пуномоћник Катарина Питић Гашпаревић, адвокат из ..., Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду и Градске општине Земун, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда – Одељење Земун и Нови Београд, са седиштем у Београду – Земун, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 635/25 од 20.02.2025. године, у седници одржаној 26.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 635/25 од 20.02.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П 1430/17 од 11.07.2024. године, одбачена је тужба тужиоца Града Београда поднета против тужених, којим је тражено да се утврди да тужени „Вартекс“ ДД из Вараждина, Република Хрватска, није титулар права коришћења на згради површине 419 м2, која се налази у Београду, Земун, ... улица број 3, на кп бр 1025 уписаној у Лист непокретности 2754 КО Земун.

Допунским решењем првостепеног суда П 1430/17 од 03.10.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужилац да туженој Градској општини Земун накнади трошкове парничног поступка у износу од 346.500,00 динара. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом „Вартекс“ ДД из Вараждина, Република Хрватска, накнади трошкове парничног поступка у износу од 328.350,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 635/25 од 20.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено првостепено решење од 11.07.2024. године. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено допунско решење првостепеног суда од 03.10.2024. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења, донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Врховни суд је испитао побијано решење на основу члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други закон) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у предмету, тужилац је у овој парници поднео тужбу 28.03.2017. године против тужених, са захтевом да се утврди да је тужилац титулар права јавне својине на згради површине 419 м², која се налази у Београду – Земун у Улици ... број 3, на кп бр 1025, уписаној у Лист непокретности број 2754 КО Земун. У тужби је предложено да уколико суд оцени да је тај основни – примарни тужбени захтев неоснован, усвоји евентуални захтев и утврди да тужени „Вартекс“ ДД Вараждин, Република Хрватска, није титулар права коришћења на описаној непокретности – згради површине 419 м², у Земуну у Улици ... број 3. У току парнице, окончан је поступак о основном – примарном тужбеном захтеву и по редовном и по ванредном правном леку, тако што је правноснажном пресудом одбијен као неоснован основни тужбени захтев. У даљем току поступка тужилац је навео да има правни интерес за утврђење садржано у евентуалном тужбеном захтеву, због постојања уписа права коришћења туженог „Вартекс“ ДД Вараждин на објекту који се налази на земљишту у јавној својини тужиоца, чиме су угрожена тужиочева права и интереси и нарушен институт јавне својине, јер Закон о јавној својини не познаје могућност да друштво капитала чији оснивач није Република Србија, покрајина или јединица локалне самоуправе има право коришћења на објекту у јавној својини. Тужена Градска општина Земун је отуђила предметну непокретност 1980. године, правном претходнику туженог „Вартекс“ ДД Вараждин, који је уписан у јавном регистру као носилац права коришћења на објекту који се налази на земљишту у јавној својини.

Полазећи од наведеног, нижестепени судови су применом члана 194. у вези члана 294. став 1. тачка 6. ЗПП, одбацили тужбу налазећи да тужилац нема правни интерес за утврђење које је садржано у евентуалном тужбеном захтеву, јер усвајање таквог захтева за тужиоца не би представљало остварење правне користи коју без судске одлуке не би могао остварити.

Према члану 194. ЗПП тужилац може у тужби да тражи да суд само утврди постојање, односно непостојање неког права или правног односа, повреду права личности или истинитост, односно неистинитост неке исправе. Тужба за утврђење може да се поднесе ако тужилац има правни интерес да суд утврди постојање, односно непостојање неког спорног права или правног односа, пре доспелости захтева за чинидбу из истог односа или истинитост односно неистинитост неке исправе, или ако тужилац има неки други правни интерес. Тужба за утврђење може да се поднесе ради утврђивања постојања, односно непостојања чињенице, ако је то предвиђено законом или другим прописом. Тужба за утврђење повреде права личности може да се поднесе без обзира да ли је постављен захтев за накнаду штете или други захтев, у складу са посебним законом. Суд по претходном испитивању тужбе доноси решење којим се

тужба одбацује ако утврди да не постоји правни интерес тужиоца за подношење тужбе из члана 194. овог закона (члан 294. став 1. тачка 6.).

Правни интерес постоји када тужилац остварује неко своје право у поступку, а које не може остварити у неком другом поступку, односно интерес за утврђење мора да буде правни и о томе суд води рачуна по службеној дужности, независно од његове врсте. Постојање тог интереса има значај процесне претпоставке. Подношење тужбе за утврђење дозвољено је и када није дошло до повреде права, али извесно прети могућност, односно опасност од правног угрожавања. Следом наведеног, неосновани су наводи ревидента којима се оспорава становиште нижестепених судова о непостојању правног интереса за негативно утврђење садржано у евентуалном тужбеном захтеву. Указивање тужиоца на правни интерес који се огледа у чињеници да је тужени „Вартекс“ ДД из Вараждина, уписан као носилац права коришћења на објекту, који се налази на земљишту у јавној својини тужиоца, не доводи у сумњу изнето становиште, код утврђеног да је на предметном објекту у јавном регистру уписана државна својина Републике Србије. С друге стране, питање уписа права коришћења привредног субјекта из Републике Хрватске, на које ревизија указује, дефинисано је Споразумом о питању сукцесије – Анекс Г и према овом Споразуму спорни односи се морају решити склапањем билатералних уговора, којима би се разрешила свеукупна имовинска правна питања између држава следбеница, уз поштовање услова реципроцитета. Имајући у виду наведено, као неосновани су оцењени сви ревизијски наводи тужиоца којима се указује на погрешну примену материјалног права.

На основу члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић